

ikke rigtigt. Jeg har sagt, at jeg kendte ikke noget til, hvorledes Enkelthederne i det socialistiske Samfund vilde blive ordnede. Derimod har jeg ikke sagt, at jeg ikke kendte noget til de Krav, der stilles af Socialdemokratiet med Hensyn til en Omordning af Samfundet.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Brudstykke af vort Program for at vise, hvorledes vore Krav stille sig med Hensyn til Samfundets Omordning. Vi sige i det paagældende Afsnit af vort Program:

„Privatkapitalismen umuliggør en paa Retfærdighed grundet Samfundsordning og fremkalder planløs Produktion, hvorved uhyre Værdier gaa til Grunde. Socialdemokratiet kræver derfor Arbejdsmidlernes Overgang til Samfundsejendom, hvorved det nuværende Klassesamfund med sine Interessesætninger afløses af et harmonisk Fællesarbejde med planmæssig Produktion og en retfærdig Fordeling af Udbyttet i materiel og kulturel Henseende under det arbejdende Samfunds demokratiske Ledelse. Gaaende ud fra foran nævnte Grundsætninger, tilstræber det danske Socialdemokrati at opnaa den offentlige Magt i Samfundet for ved Hjælp af dette lovlige Vaaben at gøre alle Arbejdsmidler til Folkets fælles Ejendom.“

Det er altsaa det socialistiske Krav. Det kende vi, og det er det, vi anføre, naar vi komme ud. Det forekommer mig derfor, at man ikke kan sige, at vi kende intet som helst til det Maal, vi stræbe imod. Vi kende det, jeg her har sagt, og andet og mere kunne vi fornuftigvis ikke kende til Enkelthederne. Men, sagde det ærede Medlem, saa kunne I bære jer ad paa samme Maade, som Venstre gjorde med Forsvarsordningen. I kunne nedsætte en Kommission. Ja, skulde vi ikke nedsætte en Kommission?! Jeg kan ikke tænke mig nogen anden her i Salen komme i Tanker om, at vi i Dag skulde nedsætte en Kommission til at undersøge, hvorledes Enkelthederne skulde være i den socialistiske Stat, end netop det ærede Medlem. (*N. P. Jensen*: I Hovedtrækkene!) I Hovedtrækkene? Ja, lad os tænke os, at Højre i 1872 havde mødt Venstre, da det opstillede sit Militærprogram, med det Forslag: Lad os nedsætte en Kommission, ikke til Undersøgelse af, hvordan Forsvaret skal ordnes nu med det samme, men til Undersøgelse af, hvordan Venstre i Hovedtrækkene vil have Forsvaret ordnet i 1907. Hvad mon Venstre da vilde have svaret? Hvis Højre i 1872 havde sagt

saaledes til Venstre: Nedsæt en Kommission og lad den have til Opgave at vise, hvorledes Forsvarsordningen skal være den Dag, Venstre kommer til Styret — og man kunde jo nok vide, at det vilde være nogle Aar —, vilde Venstre sikkert have sagt: Nej, det, som der kan være Tale om, er at bygge paa den nuværende Ordning. Den Dag, Vælgerfolkets Flertal har sluttet sig til Socialdemokratiet, den Dag skulde vi nok vide at finde en Ordning, som vil blive fuldt ud tilfredsstillende.

Det ærede Medlem sagde, at naar vi en Gang imellem bleve ærlige — altsaa, han gaar ud fra, at det er sjældent, vi ere det —, fortalte vi, at vi ikke vidste noget om Enkelthederne i den socialistiske Stat. Naar det ærede Medlem altsaa gaar ud fra, at det kun er en Gang imellem, vi ere saa ærlige, maa det ærede Medlem jo vide noget om den megen Uærlighed, der findes hos os. Jeg vil derfor henstille til ham at oplyse, hvor han har truffet de uærlige Mennesker, der have sagt, at de vidste noget om Enkelthederne, thi hvis han ikke ude i Agitationen har truffet paa nogle, som have fortalt ham, at de vidste, hvordan Enkelthederne vilde blive, synes det mig, at han ingen som helst Berettigelse har til at sige, at naar vi en Gang imellem blive ærlige, erkende vi, at vi ikke kende noget til Enkelthederne. Det forekommer mig, at der har det ærede Medlem været inde paa noget, som kræver Bevis. Det ærede Medlem maa oplyse, hvor han har erfaret, at vi fortælle, at vi kende Enkelthederne i den fremtidige Ordning.

Men jeg vil ydermere sige: Hvor er det, Ærligheden og Uærligheden findes? Mon det Tilbud, der kom fra den højtærede Landbrugsminister om et Stykke Jord til fælles Drift, var ærligt ment? Og var det ærligt, naar Venstrereformpartiets Mænd sagde, at vi ikke stoledes paa vore egne Teorier, siden vi ikke vilde tage mod Tilbudet. Lad os sætte, at vi toge imod det, lad os sætte, at vi etablerede Fællesdrift paa et saadant Stykke Jord, og vi efter 10 Aars Forløb kunde sige: Det er et fortrinligt Resultat, vi kunne opvise, vilde saa den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem for Hornslet erkende Socialismens Berettigelse? Jeg har sagt, at vi Socialdemokrater vilde ikke deri se et Bevis. Men naar heller ikke de, som gøre os Tilbudet, tro, at der ligger et Bevis for Socialismens Berettigelse i, at dette Forsøg lykkedes, saa er det jo ikke andet end Uærlighed, at man vil give det Ud-